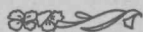

Oj, to je govorila Mičica in pripovedovala vsakemu posebej doma: mami, ateku, hlapcu, dekli in tudi pastirju posebej, kako sta lovila z dedkom in koliko sta ujela.

Dedek pa so potrdili vsako pripovedovanje, pa dostavili:

„Da, da! Toda potrpljenja je treba, potrpljenja, da se kaj ujame. Saj pravim, potrpljenja, potrpljenja!“

F. G.

POL ZA SMEH, POL ZA RES.

Iz torbe o. Ivana svetokriškega.

Priredil Josip Balič.

7. Hromacij, raztolci malika!

Hromacij ni bil kristjan. V svoji zmoti je častil in molil razne lesene podobe in kamenite kipe, izkratka: bil je malikovalec. Tak je ostal tudi še v moški dobi. Nekoč pa zboli na smrt. V tej nadlogi pokliče k sebi sv. Sebastijana, in ga prosi, naj bi ga ozdravil.

Sv. Boštjan pride in pravi malikovalcu Hromaciju: „Rad te ozdravim v imenu Jezusovem, ali poprej moraš razbiti in zavreči vse svoje malike.“

Hromacij, četudi nerad, obljudi, da hoče to storiti. In res ukaže razbiti vse svoje malike, razen enega samega, katerega je najbolj cenil in ljubil.

Drugega dne pride zopet sv. Boštjan, ter moli in blagoslovi bolnika v imenu Jezusovem. Ali Hromacij ni ozdravel. Zato sv. Boštjan vpraša bolnika, rekoč: „Hromacij, ali imaš morda še kakega malika v hiši?“ Ta odgovori odkritosrčno: „Še enega samega imam!“ In sv. Boštjan mu odvrne: „In prav ta edini je vzrok, da nisi ozdravel; razbij in zavrzi tudi tega, če ti je ljubo zdravje.“

Hromacij ukaže nato z velikim zaupanjem razbiti in zavreči tudi svojega edinega in najljubšega malika, in glej, pri tej priči ozdravi na telesu, in kmalu potem tudi na duši s tem, da postane kristjan.

Kakor Hromaciju enako se godi tudi grešniku, ki se hoče poboljšati, pa se ne odpeve popolnoma vsem strastem.

8. Volja božja.

Le oni človek je na zemlji vselej potolažen in razveseljen, ako ga kaj trpkega zadene, ki se precej in iz srcá vdá v voljo božjo, ne želeč drugega, nego to, kar Bog hoče. To je kaj lepo spoznal napolitanski kralj Alfonz, ki je dal na kraljevo krono z zlatimi črkami napisati besede: „Zgòdi se volja božja!“

To resnico nam je bistroumno predočil tudi oni slikar, ki je bil naskikal jasno, svetlo solnce, poleg njega na strani postojno, pod njim pa črnosive oblake, iz katerih je strahovito bliskalo, grmelo in treskalo, kakor da bi imelo biti vsega konec. Postojna pa je držala v kljunu listek s po-

menljivim napisom: „Rideo fulmen proxima soli!“ To je: kaj mi morejo blisk, grom in strela, če se grejem v solnčnih žarkih volje božje?

Tega prepričanja je bil tudi angleški kancelar Tomaž Moor. Ko je nekoč od soproge dobil novico, da jim je grad pogorel z vsem, kar je bilo notri, pogleda proti nebu ter ves vdan v voljo božjo reče: „Zahvalim Te, Oče nebeški, za ta kelih trpljenja, ki si mi ga poslal.“ Nato sede in odpiše svoji ženi takole:

Preljuba Alojzija!

Iz Tvojega cenjenega pisma sem zvedel žalostno novico, da je naš rodbinski grad pogorel z vsem, kar je bilo notri. To je sicer hudo za nas, vendar, ker je Bogu tako dopadlo, je naša sveta dolžnost, da se uklonimo njegovim svetim volji ter da se mu tudi pristrčno zahvalimo, ker, kar je dal, je bilo njegovo. Zato prosim lepo, pojdi precej v cerkev z vso družino zahvalit se njemu, ki nam lahko stokrat toliko povrne. Bog bodi naša tolažba.

Tvoj

Tomaž.

9. Dober namen.

„Quo vadis — kam greš?“

Zdi se mi, da vidim tam na morskem bregu čolnarja, ki pripravlja svoj čoln za odhod, ki vlačí železne mačke iz vode, širi jadra, naravnava vrvi, lovi veter in premetuje čoln semtertja. Slednjič se poslovi od prijateljev ter odjadra.

Toda počakaj, dragi mornar, povej mi vendar, kam si se namenil z jadrnico, kam neki pluješ? Čolnar pa odgovori: „Ne vem, pojdem, kamor me veter zanese!“

Tam vidim vojščaka v popolni bojni opravi. Pištrole ima nabite za pasom, meč mu visi ob ledjah, puško ima čez ramo in jezdi na konju. Vprašam ga: „Kam pa greš, moj srčni vojščak?“ Odgovori: „Ne vem, pojdem, kamor me konj ponese!“

Zopet vidim tam rokodelca, kateri dela ves božji dan, se poti in trudi na vse kriplje. Pobaram ga: „Prijatelj, čemu se pa toliko znojiš in kaj nameravaš?“ In zopet začujem osodepolni: „Ne vem!“

Tudi vidim marljivega zvezdogleda, ki noč in dan motri in opazuje nebeška telesa, prebira knjige ter si neprestano beli glavo z učenjem. Vprašam ga: „Čemu pa toliko skrbi in truda?“ In pravi: „Ne vem!“

Oj, to so pristne, žive podobe vseh onih, ki svoje telesne in dušne sile sicer napejajo, se trudijo in potijo, pa tjavendan brez pravega cilja, brez dobrega namena. Trudijo se v potu svojega obraza za zrnce posvetnega dobička, za posvetno slavo in čast, nikdar pa se ne spomnijo dobičkov nebeških, zato pa je njihov trud malo več vreden, nego kakega mravljinca ali pajka.

Naša dela brez dobrega namena so klas brez zrnja, nož brez ostrine, denar brez veljave.

